

Jerebica in mladiči.

(Basen).

Stara izkušena jerebica je baš izpeljavala svoje drobljance. Na levo je ležal temen gozd, na desno pa golo skalovje . . . Všeč je bilo to sivo skalovje mladičem, in zahotelo se jim je, da jih starka povede tjakaj. Starka pa se je le branila in svarila neubogljivce, češ, da so tam preveč na vidiku orlu . . .

„Predno nas doseže orel, se skrijemo mi že stokrat!“ so završali drobljanci. — „Ne samo orel,“ svarila je starka, „ampak tudi kače preže tam iz zakotij!“ — „Kače so črne, ugledamo jih že od daleč!“ hiteli so svojeglavni mladiči.

Starka se je udala. Tekla je po skalovju, iskaje živeža, krog nje pa drobljanci. Hipoma pa zakriči in preskoči sivega modrasa, ki se je, zvit v klopčič, komaj ločil od skalovja. Modras pa je že dvignil glavo in popadel bližnje drobljanče, ki se je streslo in strepetalo . . .

Prestrašene in razpršene jerebičice je izmodrila še-le smrt sestrice in odslej so radovoljno hitele za starko po varnih krajih.

Zvonimir Masle.

Naš god.

Danes bomo praznovali
naš veseli god,
jedli bomo iz želodov,
iz naprstkov pili med.

Jedli bomo kašo mehko,
mehko kašo, lečo čisto,
pili bomo iz naprstkov
vodo najprej pravzares.
Kašo mehko, lečo čisto
bo nam skuhal kuhar kos,
sladke vode polni sodček

miška pripeljala bo
na vozičku pisanem.
Kdor pa rajši srkal bi
međa sladkega naprstek,
naj pa sam ga kupit
gre k čebelicam.

Oj, praznujmo danes glasno
naš veseli god,
da veselje bo smejalo
nam se kroginkrog!

Jož. Vandot.

